

உளி 1 | ஓசை 25 | பிப்ரவரி 2019 | திங்களிதழ்

படைப்பு

ஊழல்

கவிதை மின்னிதழ்

ஆசிரியர்:

ஜின்னா அஸ்மி

நிர்வாகக் குழு:

சகா [சலீம் காண்]
இப்ராஹிம் ஷரீப்

ஆசிரியர் குழு:

படைப்பு தேர்வுக்குழுமம்

வடிவமைப்பு:

முகம்மது புலவர் மீரான்

முகப்பு ஒவியம்:

கமல் காளிதாஸ்

உள் ஒவியங்கள்:

கொ.வடிவேல்

இணையதள முகவரி:

www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி:

படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண்: 521/2018
மதுரை வீரன் நகர் ,#8
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர்,
தமிழ்நாடு,
இந்தியா.
607002
admin@padaippu.com

படைப்புகள் யாவும் முகநூல் படைப்புக்குழுவினருந்து தேர்வுசெய்யப்பட்டவை.

இந்த மின்னிதழில் தங்களது படைப்புகள் வர வேண்டுமெனில் முகநூல் படைப்பு குழுவில் இணைந்து படைப்புகளை பதிய வேண்டுகிறோம். மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படும் கவிதைகளை பிரசுரிக்க இயலாது.

பெயர்

பக்கம்

சந்துரு	- 04
கார்த்திகா அ	- 05
கார்த்திக் திலகன்	- 06
காயத்ரி	- 07
ப.மதியழகன்	- 08
ஆண்டன் பென்	- 09
சூர்யநிலா	- 10
வேதநாயக்	- 11
ஜெயாபுதீன்	- 12
கவிதை மொழியன்	- 13
வீ.கதிரவன்	- 14
மதுசூதன்	- 15
குறிஞ்சி நாடன்	- 16
சௌவி	- 17
சுரேஷ்பாபு_ராசேந்திரன்	- 17
ரா.ராஜசேகர்	- 18
அ.க.இராஜாராமன்	- 19
ரிஸ்கா முக்தார்	- 20
பிரபுசங்கர்_க	- 21

பெயர்

பக்கம்

நிலாகண்ணன்	- 22
குமரேசன் கிருஷ்ணன்	- 23
துருவன் பாலா	- 24
சிவயட்சி	- 25
சகா	- 26
பிரேம பிரபா	- 27
வலங்கைமான் நூர்தீன்	- 28
ர. மதன் குமார்	- 29
கயல்	- 30
ஏ. நஸ்புள்ளாஹ்	- 31
அகதா	- 31
முகமது பாட்சா	- 32
க. அய்யப்பன்	- 33
கோ.ஸ்ரீதரன்	- 34
சரண்யாசத்தியநாராயணன்	- 35
கட்டாரி	- 36
ஜி.சிவக்குமார்	- 37
சிந்தா	- 38
ஜின்னா அஸ்மி	- 39

சூட்டுக்கோல்களின் ஆளைகள்

அன்பின் பெருவளிகளில்
கேட்பாரற்று இறைந்துகிடக்கின்றன
என் வார்த்தைகள்...
பறவைகள் அதை கொத்தித் தின்கின்றன...
அவற்றின் கூடுகள்
அன்பினால் நிரம்பி வழிகின்றது...
வனமெங்கும் கிடைக்காத இந்த மூங்கிலை
முறித்துச்சென்றவர்கள்
பாட்டிசைக்கும்பொருட்டு
சூட்டுக்கோல்களால்
துளைக்கிறார்கள்...
இந்த குரலற்றவனின் துளைகள்
காத்துக்கிடக்கிறது
மெல்லிய காற்றொன்றின் வரவுக்காய்...
ஆனால் என்னைச்சுற்றிலும்
சூழப்பட்டிருக்கிறது
காற்றின் முகவரியற்ற
வெற்றிடங்கள்...!
என் மீது செலுத்திய
சூட்டுத்துளைகளின்
வலிகளில் நான் இப்போது முனகுகிறேன்...
நுரையீரல்களில் தேக்கிய காற்று
நுரைத்து
வலியின் சப்தங்களாய் வெளிவருகிறது...
பேரிசையின் காலமொன்றில் வாழ்வதாய்
என் முனகல் சத்தத்திற்கு
உரையெழுதுபவர்கள்
என்மீது
வெளிச்சத்தின் மதகுகளை
திறந்து விடுகிறார்கள்...
அதில் மிதந்து செல்லும் எனக்கு
மிதத்தலின் ருசி தேவையாயிருப்பதால்...
முனகல் சத்தங்களின் அவசியம் கருதி..
இப்போது
என் புல்லாங்குழலின் துளைகளை நானே
சூட்டுக்கோல்களால்
கிளறிக் கொண்டிருக்கிறேன்...!

சந்துரு...

நஞ்சு குடித்த சொற்கள்

மூச்சு விடுதல் போல தான்
சொற்களும்

கவனிக்க மறந்தவை

எழுத்துகளின் கோர்வை
புரியாத போது
என்னைத் தொடாத போது
உறுத்துவதில்லை

எனக்கு மட்டும்
எல்லாம் சரியாக
நடக்கும் போது
அருகாமையின்
கணம் தெரிவதில்லை

சொற்களின் நெடும் கை
நீண்டு நீண்டு
என் நகம் உரசுகையில்

நானும் அருகாமையும்
ஒன்றாகி
நா சொற்களின்
வீச்சம்
நஞ்சின் கசப்பு
மூச்சடைத்த
அந்த பழுக்கப்பட்ட கணம்
உடையத் துவங்கியது

இடம் கொடாமையே
மூங்கில்கள் அறியாதது

கண்ணீர் ருசிக்கும்
உதடுகள்
நாவடக்கம் பயின்றவை..

விழி உயர்த்திப் பார்த்தேன்

கார்த்திகா அ

தந்தையின் மறைவுக்குப் பின் கணவனை அப்பா என்று அழைக்கும் பெண்ணை எனக்குத் தெரியும். தந்தை அணிவதைப் போல் அரைக்கை சட்டை போடச் சொல்லி அவனை அழகு பார்க்கிறான். தந்தையின் சிகைவடிவம் வருமாவென அவனது சாயமிட்ட முடியை சாய்த்து சாய்த்து சீவிப் பார்க்கிறான். அன்பின் அனலில் உருகாத உலோகங்களைக் கொண்டா இதயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது? அவன் அருகில் அழைக்கும் போதெல்லாம் அவளும் உருகிவிடுகிறான். கோவில் கருவறையிலிருந்து எழுந்து வரும் கடவுளைப் போலவே, தாயின் கருவறையிலிருந்து பிறந்து வரும் குழந்தையைப் போலவே, அவன் மடியில் விழுந்துவிடுகிறான். கடவுளை இறைஞ்சுவதைப் போலவே, குழந்தையை கொஞ்சுவதைப் போலவே, அவன் விரல்களுக்கு வார்த்தைகளால் அவன் மருதாணி இடுகிறான். அவன் கன்னத்தில் பாயும் நீரலையில் அவன் விரல்கள் அன்னத்தைப் போல நீந்துவது எத்தனை ஆறுதல்! கணவனை தந்தையாகப் பெற்றதில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி. ஒரு ஆறடிக்கு குழந்தைக்கு தந்தையாயிருப்பதில் அவனுக்கும் அப்படி ஒரு மகிழ்ச்சி. வாழ்வென்பது வேறென்ன?

கார்த்திக் திலகன்...

வெட்கம் அணிந்து கொள்கிறேன்
சாய்க்கென வாங்கிய பூவை
சூடிக் கொள்கிறேன்
என்றுமில்லாமல்
நல்ல நாளைன்று கூறிக் கொண்டு
சேலையிலிருக்கிறேன்
உலக விஷயங்களை அலசும் உன்னை
எதுவும் பேசாதே என்கிறேன்
அலைபேசியிலிருக்கும்
உன் இடக்கை விரல்களைக்
கோர்த்துக் கொள்கிறேன்
தலை பாரமாயிருப்பதாயும்
கண்ணைத் திறக்க முடியவில்லையென்றும்
அரற்றிக் கொள்கிறேன்
என் சங்கேதமனைத்தும்
செல்லாமல் போனது
இன்னும் எத்தனை நேரம்
அடிநாவில் நீர்கரக்க
அரவம் உந்தித் தள்ளும்
ஆப்பிளை சுவைக்காமல் இருப்பது?

காயத்ரி...

சுரணம்

கடவுளின் இருத்தவை
 உங்கள் வாழ்நாளில்
 ஒருமுறையாவது நீங்கள்
 உணர்ந்ததுண்டா?
 நம் மனம் சிருஷ்டித்த ஒன்று
 உயிர் பெற்று வரும் என்று
 நாம் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறோமா?
 புனிதர்களை இன்னல்களிலிருந்து
 காப்பாற்ற இறைவன்
 இறங்கி வந்தான் என்று
 எந்த வரலாற்று ஆதாரமாவது
 உள்ளதா நம்மிடம்
 காப்பாற்றப்படுவோம் என்று
 உறுதியாக நம்பியவர்களுக்கெல்லாம்
 என்ன நேர்ந்தது என்று
 நாம் அறியாததா?

கடவுள் தனது சாயலில்
 மனிதனைப் படைத்தான் என்றால்
 ஒட்டுமொத்த மனித குலத்தின்
 சிகரமான அதிமனிதன்
 பலயுகங்களுக்கு ஒருமுறைதானே
 பூமியில் தோன்றுகிறான்
 அருளப்பட்டவையெல்லாம்
 பூமிக்கு அப்பாற்பட்டதைப்பற்றி
 வெவ்வேறு விதமாகக்
 கூறுகின்றனவே எதனால்?
 அவதரிப்பேன் என்று
 வாக்களித்தவன்
 பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதற்குக்
 காரணம் உலக இயக்கம்
 தர்மத்தின் வழியில் செல்கிறது
 என அவன் கருதுவதாலா?
 வெவ்வேறான மார்க்கங்கள்
 ஒரே கடவுளைத்தான்
 சென்றடைகின்றன என்று
 எவராவது நிரூபிக்க முடியுமா?
 உண்மை, சத்தியம், வானரசு
 என்று சொல்லிக்
 கொண்டிருந்தவர்களையெல்லாம்
 சித்ரவதைக்குள்ளாக்கி
 சிலுவையை சுமக்க வைத்த
 சக்தி எது?
 அனுப்பினவன் என்றீது
 கருணை கொள்ளாத போது
 நான் எதற்காக அவனை
 விசுவாசிக்க வேண்டும்?
 உங்கள் வாழ்வு
 துக்ககரமாக இருக்கும்போது
 லீலைகள் புரிந்துகொண்டிருப்பவர்கள்
 தெய்வங்களா?
 மனிதனை விளையாட்டுப்
 பொம்மையாக்கி வேடிக்கைப் பார்ப்பவன்
 அதிகாரமற்ற கடவுள் பதவியில்
 இன்னுமா இருந்து கொண்டிருக்கிறான்!

ப.மதியழகன்...

தவசி கெழவனிடம் நிறைய விடுகதைகள்
 இருந்தன
 காலம்போன நாளில்
 கைக் காகக்கு ஒத்தாசை அதுதான்

தோக்குறவுங்க
 காலை விடுகதைகளுக்கு சொக்கலால்
 பீடியும்
 மதிய விடுகதைகளுக்கு வெத்தலை பாக்கும்
 சாயங்கால விடுகதைகளுக்கு மூக்குப்
 பொடியும்
 வாக்சிக் கொடுத்திடணும்

'செய்ச்சிட்டா?'ன்னு கேட்டா
 'விடுகதை என்னதுவே..
 அத வச்சிப் பொழுச்சிக்கோ'ம்பாரு

பீடி தீந்தாத்தான் கிழவன் காலையில
 தட்டுப்படும்
 மூக்குப் பொடி இருப்பு இருந்தா
 வெள்ளனவே வீட்டுக்குப் போயிரும்
 வெத்தலைபாக்கு இடிக்கும் போது
 சுத்தி எத்தனபேரு இருந்தாலும்
 ஆளுக்கொரு வாயி கெடைக்கும்

தாத்தா எங்கிட்ட காசில்லெ
 எனக்கொரு விடுகதை சொல்லேன்னு
 நான் கேட்டப்போ
 'அவ்வையோட நெல்லிக்கனிய,
 யாரு தின்னா? னாரு
 அதியமான்'னேன், 'அது குடுத்தது...
 தின்னது யாரு? ன்னாரு
 அதுக்கப்புறம் அவரு பக்கமே போகல

கெழவன் செத்தப்போ
 பிடிச்சதெல்லாம் குழியில போடுங்கடே..
 கெழும், பீடிக்கும் வெத்தலைக்கும்
 பொறவு பேயா அலையும்'னதும்
 ஆளாளுக்கு பீடியவும் மூக்குப் பொடியவும்
 வெத்தலைபாக்கையும் போட்டுட்டுப் போக

நான் மட்டும்
 மூடுன குழிமேல நெல்லிக்காய வச்ச
 கையோட
 பீடி வாங்க காசில்ல...
 இது வச்சிக்கோ'ன்னு
 சொல்லிட்டே வந்துட்டேன்.

ஆண்டன் பென்...

வேதனையின் வடுக்கள்

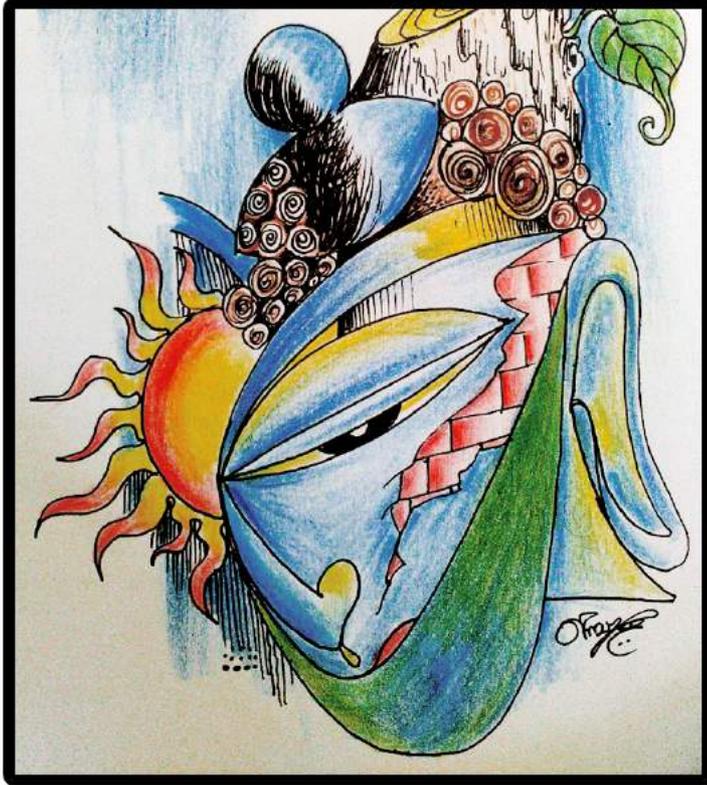

என் கனவின் மீது
அடுக்குகிறேன்
மேலுமொரு கனவினை..
என் காதலின் மீது
நிரப்புகிறேன்
இன்னுமொரு காதலை..
என் கவிதையின் பால்
சேர்க்கிறேன்
தினவாய் சில வரிகளை..
எனதன்பின் மேல்
கோர்க்கிறேன்
பேரன்பின் பிரியக் கண்ணிகளை..
எம் சோகங்களினூடே
புனைகிறேன்
இரணம் மிளிரும்
பெருஞ் சோகத்தை..
என் காயங்களின் மீது
படர்க்கிறேன்
என்றும் அழியா
வேதனை வடுக்களை..!

சூர்யநிலா...

நம்பிக்கையின் மணிக்கடிகை கீழ்தல்

பழிசொல்லுக்கு ஆளாகாமல்
கேட்பாரும், காண்போருமற்ற
நகரில் தனித்தலையும்
மேகக் துணுக்கை
கட்டிக்காட்டியபடி
சிறுமியின் விரலொன்று
விண்ணோக்கி எழும்புகிறது;
கனவுகளில் சன்னதங் கொண்ட
கோடங்கியின் வியர்வைத் துளிகள்
நிலமெங்கும் படர்ந்தாறி
மார்பளவிலிருந்து
நாசியை அடைக்குமளவிற்கு
உயர்கிறது;
அழுதழுது சோம்பிய
வற்றிய தனங்கொண்டவளின்
மடிக்குழந்தையொன்று
அலட்சியமாய் ஆம்
அவசியமாய்க் கூட
இடதுகாலின் மீது வலதை
ஒய்யாரமாய் படிய வைக்கிறது;
படுபாதகமென
ஒரு சொல்லைச் சிந்தியவளை
மன்னிக்குமளவிற்கு
கடவுளின்
கருணை தானியத்தை
புசிக்காதவனிடம்
என்ன எதிர்பார்க்க;?
இருளுக்கென ஒரே கண்தான்
தீச்சுடரை தேடியலையும்
மா விழி அது;
நரகத்தின் கொடும் வெம்மையை
உணர வீழ்ந்து வதைபடுவதிலும்
நரகம் என்ற சொல் சுடும்
வார்த்தைப் போதுமானது.
புகார்களற்ற பெருவழியைவிட
குற்றஞ்சாட்டும் ஒரு முட்டுசந்தில்
கை வைத்து கெக்கலிப்பதில்
நம்பிக்கை கொண்டாயே நீ.

வேதநாயக்...

இரவுகளின் பாடகன் நான்

இரவென்பது ரகசியங்களின்
போர்வைகளாலானது.

கெட்டித்துப்போன கருத்த
இதயங்களாலும் சூழ்ச்சிகளாலுமானது.

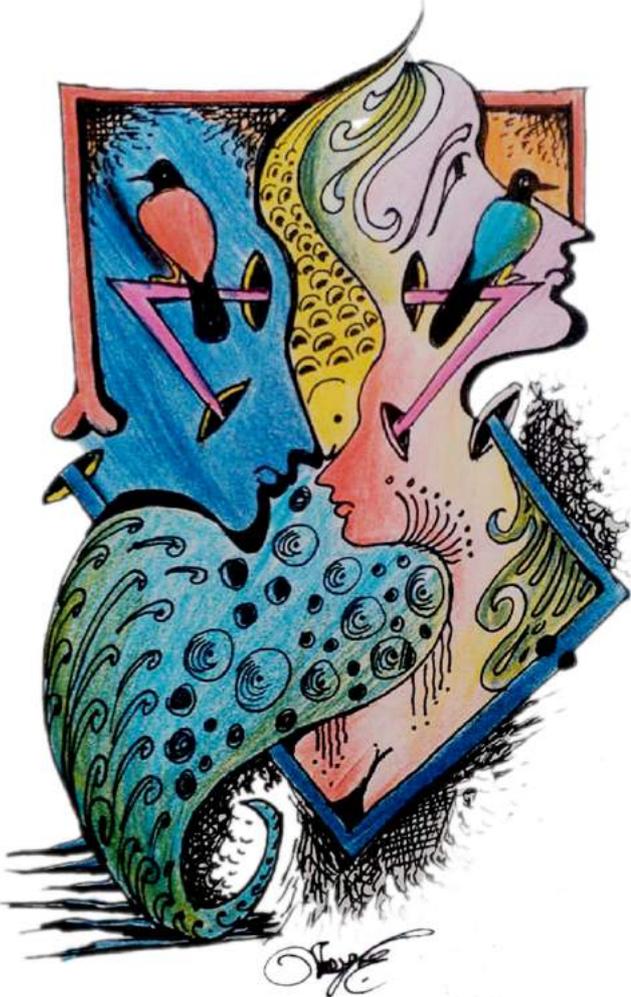
உதிர்ந்த இமைமுடிகளின் நிறமோ அல்லது
கருகிப்போன சேரிக்குடிசையிலிருந்து
முனகும் கிழவியின் சுருங்கிய தோலின்
நிறமாயிருக்கக்கூடும்.

அயிலம் தின்று ஜீரணித்த கருவிழியின்
நிறமாகவும்... வன்புணரப்பட்ட சிறுமியின்
உறைந்த குருதியின் நிறமாகவும்...

தனித்த வாசனையுடைய இரவின் குரல்
நரகத்தின் பெருங்கதவு திறக்கும்
கீர்ச்சிடலாகவோ.. மனதைக்கிழிக்கும்
அதட்டலின் அருவிறுப்பான
உடல்மொழியாகவும் இன்னபிறவாகவும்
இசைக்கப்படக்கூடும்.

என்றாலும்
அவகு முற்றாத மரங்கொத்திக் குஞ்சுகளின்
இரைப்பையின் அயிலத்தைச் சமனப்படுத்தப்
புழுக்களைப் பதுக்கிவைத்தபடி
படுத்திருக்கும் பட்டுப்போன மரமான
இவ்விரவின் விடியலுக்காய்ப்
பாடத்தொடங்குகிறதென் குரல்வளை.

ஜெயபுதீன்...

இரவல்

நேசங்கள்

ஒரு
பொறியியல்
மாப்பிள்ளையின்
வருகையின்
பொருட்டு...
ஆசையாக
சேர்ந்தெடுத்த
சுயமிகளை,
அழுதபடி
அழிக்கச்சொல்லிவிட்டு
பிரியலாம்..
உனது
உயிரென சத்தியமிட்டிருந்த
காதலி...

அவசரத்தேவை
என்று..
வாங்கிப்போன
பணத்தின்
பொருட்டு..
கைபேசி எண்ணை
மாற்றிவிடலாம்..
பல
இரவுகளில்
சேர்ந்து சுற்றிய
நண்பன்...

மூன்றாவது
முறையாக
தேர்ச்சிபெறத்தவறிய
அரசுத்தேர்வின்
பொருட்டு..
கண்டுக்கொள்ளாமல்
கடந்துபோகலாம்..

அம்மாவைப்போல
அல்ல..
அநேகம்
பேர்களது
நேசங்கள்,
திருப்பித்தராமல்
வைத்துக்கொள்ள
முடியாதவை..

..
எங்கு பார்த்தாலும்
கைகளை பிடித்து
நலம் விசாரிக்கும்,
முறைப்பெண்ணின்
அப்பா...

செடியிலிருந்து
திருடுபோன
ரோஜாப்பூக்களின்
பொருட்டு..
பேச்சு வார்த்தையை
நிறுத்திவிடலாம்..
பண்டிகை
நாட்களில்..
இனிப்புகளை
பகிர்ந்து மகிழ்ந்த
பக்கத்து வீட்டார்...

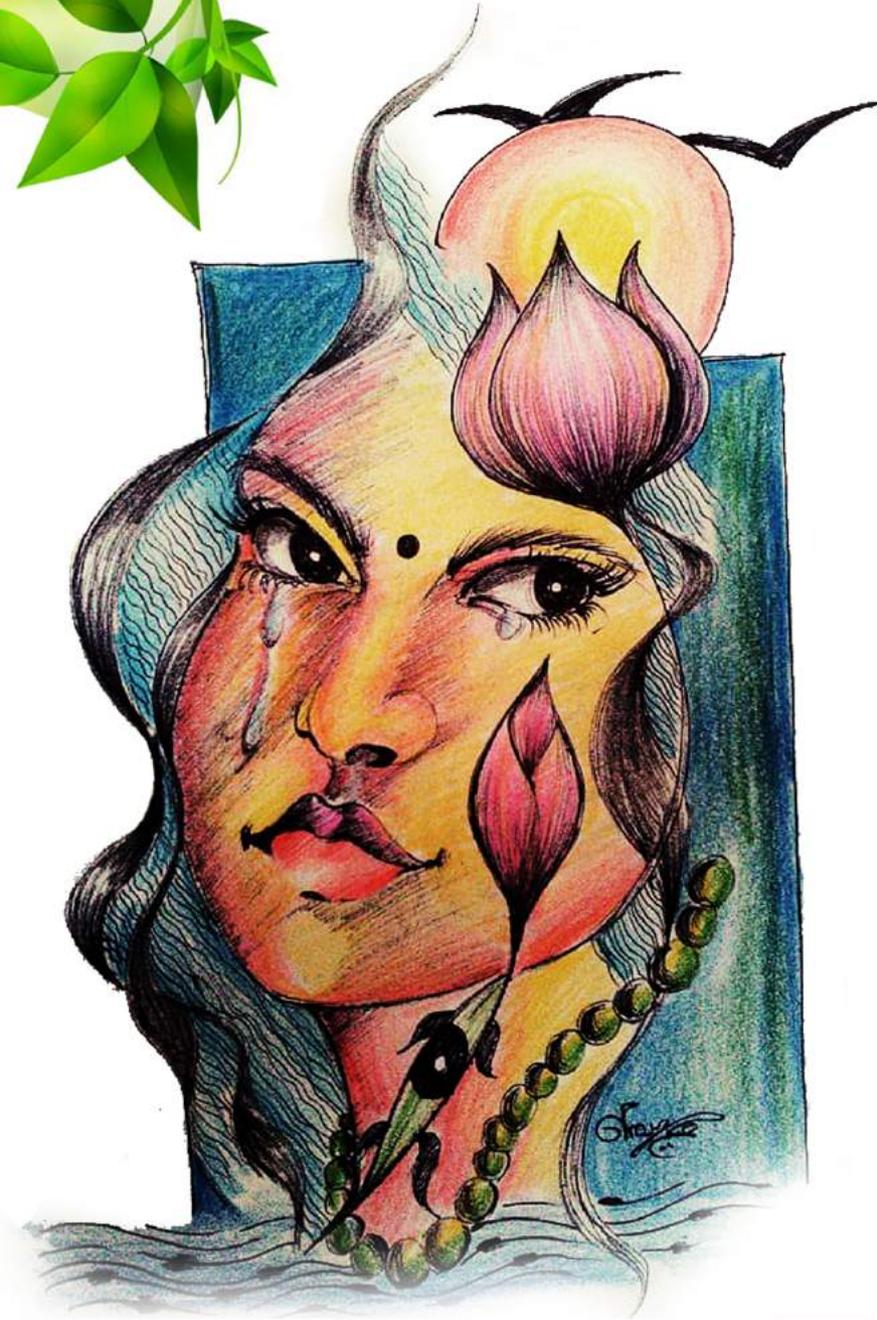
பரிசாக
கிடைத்த,
ஊதிய உயர்வின்
பொருட்டு,
பொறாமையோடு
முறைக்க
துவங்கிவிடலாம்..
தினமும்
உணவு இடைவேளையில்
ஊறுகாயை
பகிர்ந்து கொள்ளும்
சக ஊழியன்..

ஆமாம்...
அம்மாவைப்போல
அல்ல...
அநேகம்
பேர்களது
நேசங்கள்..
திருப்பித்தராமல்
வைத்துக்கொள்ள
முடியாதவை...!!!

கவிதை மொழியன்...

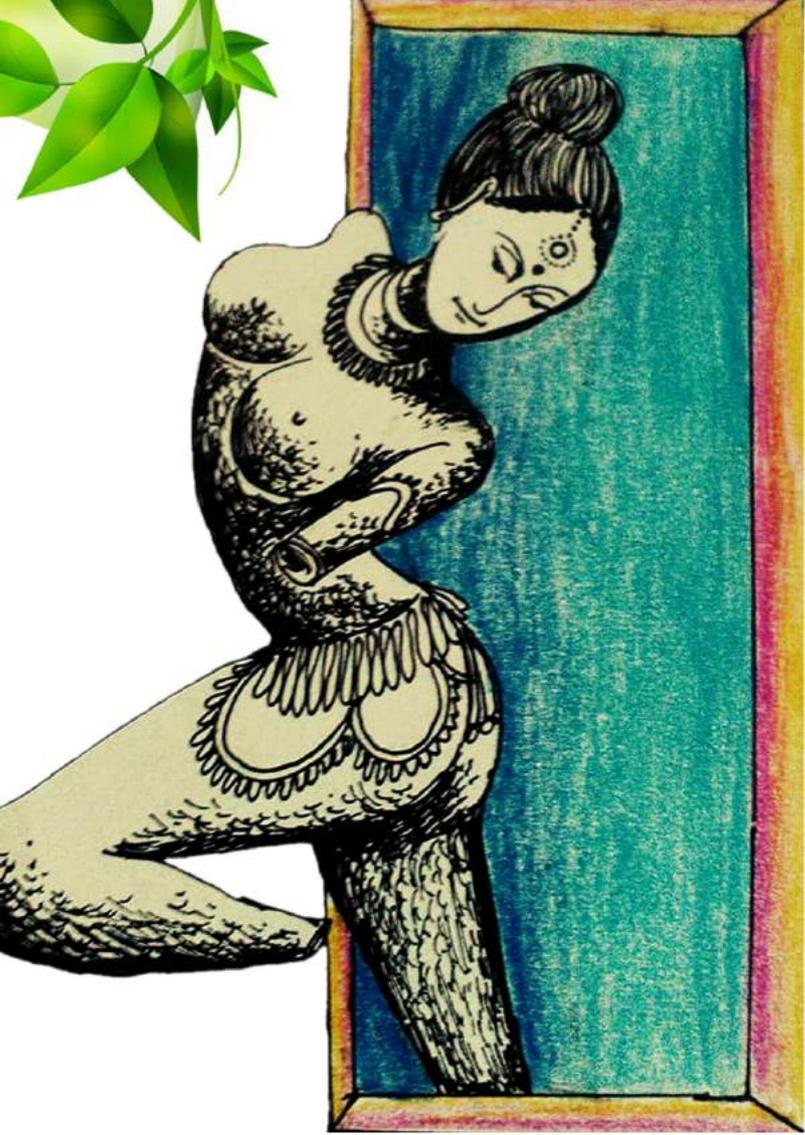

அம்மாவின் காதல்

புதுப்படுக்கை மாற்றி
 வெந்நீரில் உடல் துடைத்து
 வாஞ்சையாய் தலை கோதி
 சரியான மருந்தினை
 உட்கொள்ள செய்து
 உணவினை ஊட்டி
 வழியும் எச்சில் துடைத்து
 மலமள்ளி சுத்தம் செய்து
 அசையாது படுத்திருக்கும்
 அவள் கணவனின்
 மொழி கழட்ட படுத்துறனா
 குழறி கேட்கும் அவரின்
 புலம்பலுக்கு
 ஒன்றுமில்லையென
 அன்பாய் புன்னகைக்கும்
 அம்மாவா அப்பாவின்
 இறப்பிற்கு அழாமலிருக்கிறாள்
 ஊர் சொல்வதை விடுங்கள்
 எங்களுக்கே அம்மாவின் மேல் கோபம்
 காரியம் முடிந்து
 மெல்ல கேட்கிறேன்
 ஏம்மா உனக்கு அழுவே
 வரலையா
 இத்தனை நாள்
 படுத்த படுக்கையில்
 அவர் படும் இன்னலை
 நிறுத்திய அந்த
 மரணத்தை அழுது கெடுக்க
 விருப்பமில்லை என்றவள்
 அதிகாலை வெந்நீரோடு
 கட்டிலில் அப்பாவை தேடும்
 காதலை என்ன சொல்ல.....!

வீ.கதிர்வன்...

கடவுளின் அரண்மனை
வரைந்தான் ஓவியன்.
தேவதைகளின் மாற்பை
விட கால் வரைதல்
கடினமாயிருந்தது.
காலிருக்குமா இல்லையா
யோசித்து ஓய்ந்தான்
ஓவியன்.
கடவுளின் அரியாசனம்,
உயரப்பறக்கும் குட்டி
தேவதைகள்
தீர்ப்பை எழுதும்
நீதிமான்கள்,
குற்றவாளிக்கூண்டு
இழுத்துப் போக சாத்தான்கள்
எல்லாம் வரைந்தாயிற்று.
வாயிலைக் காக்க
பெருத்த உருவத்தில்
கருத்த மீசையுடன்
வரைதல் முடிந்தது.
சொர்க்கத்தின் வழி
நரகக்குழி எல்லாம்
தயார்.
போதனைகள் அடங்கிய
ஆறேழு புத்தகங்களும்
வரைந்து முடித்தான்
ஓவியன்.
அவரவர் மார்க்கத்திற்கு
ஓவ்வொன்று இருக்கட்டும்.
எந்தக் கடவுளை இப்போது
வரைவது...?
கடவுளின் இருக்கையில்
யாரும் வரையப்படவே
இல்லை.

மதுகூதன்...

பரணின் தகர்ப்பெட்டியிலோ
சுவரிலோ
மேசையின் வலது மூலையிலோ
பழையக் கடிதப்பையிலோ
திடீரென
நீங்கள் உங்களைக் கண்டெடுக்கிறீர்கள்.
விழியோரம்
கொஞ்சம் ஈரம் கசியவிட்டு

உங்கள் சந்தோசப் பொழுதொன்றில்
பூரிப்போடு
நீங்கள் உறைந்து நிற்கும்
அந்தப் பழைய படத்தை.

அது
கடந்த காலத்தை
மகரந்தத்தோடு பாடம்செய்து
வைத்திருக்கிறது.

அது
தீராத திருவிழாவொன்றை
பார்க்கும்போதெல்லாம்
திரையிடுகிறது.

அது
பருவகாலத்தின் முகப்பருவாய்
இனிய வலியைப் பரப்புகிறது.

அது
தொலைந்துபோன
பழைய நண்பர்களுடன்
சிறிது நேரம்
பால்யமொழி பேசவைக்கிறது.

அது
நவீன இயந்திர வாழ்க்கையின்
இடைவேளையில்
ஒருக் குவளை
ஓடைத்தண்ணீரை
ஓவ்வொரு முறையும்
பருகத் தந்துவிடுகிறது.

அதைக்கண்டதும்
நிராகரிப்புகளை
தூசியாய்த் தட்டிவிட்டு
நெஞ்சு நிமிர்த்துகிறீர்கள்.

அதனால்தான் சொல்கிறேன்.
புகைப்படம்
என்று அதனை அழைக்காதீர்கள்.
அது உங்கள் புன்னகை!

குறிஞ்சி நாடன்...

காந்தியின் இரத்தம்
என்மீது தெறிக்கிறது சூடாக
தூங்கிக்கொண்டிருந்தவன்
திடுமென விழித்தெழுகிறேன்
இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட
நடந்துபோய்க் கொண்டிருக்கிறார் காந்தி
குண்டுக்காயங்களுடன்.
நிறையப்பேர்
வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்
காயங்களோடு
நடந்துபோய்க்கொண்டிருக்கும் காந்தியை.
தடியூன்றித் தடியூன்றித் தள்ளாடியபடி
நடந்துபோகும் காந்தி
சற்றுதூரம் நடந்து சென்று
மறைத்து வைத்திருந்த துப்பாக்கியை
எடுத்து
டிரீக்கரை அழுத்துகிறார்
ஐயோ என்ற குரல் கேட்கிறது
யாரைச் சுட்டார் காந்தி எனத்
தெரியவில்லை
மறுபடியும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் என்
மீது
சூடான ரத்தம் தெறிக்கிறது
சற்றே விழித்து இரத்தத்தைத்
துடைத்துவிட்டு
புரண்டுபடுத்து மறுபடியும்
தூங்க ஆரம்பிக்கிறேன்

சௌவி...

இலவசமாய் தான்
கொடுத்தார்கள்
தேசியக்கொடியை..
குத்திக் கொள்ளத்தான்
சட்டை இல்லை
ஒளிரும் இந்தியாவில்.

சுரேஷ்பாபு_ராசேந்திரன்...

தேன்கூட்டுத் தேசத்தின்

அழகுரல்

ஊடுருவிய அருபக் கதிர்வீச்சில்
உருகி வழிந்தோடுகிறது
மணக்கரைசல் தாரைத் தாரையாக

நுரைக்கும் நறுமணம்
வழிந்தோடும் கரைசலில்
யிதந்தாடும் ஆனந்தக் குமிழ்கள்

கேட்டிராப் பாடல்களின் இசை
கேடிரா குரல்களின் ஓசை

காதுகளும் கண்களும்
அடர்மகிழ்த் திருவிழாக் கொண்டாட்டத்தில்

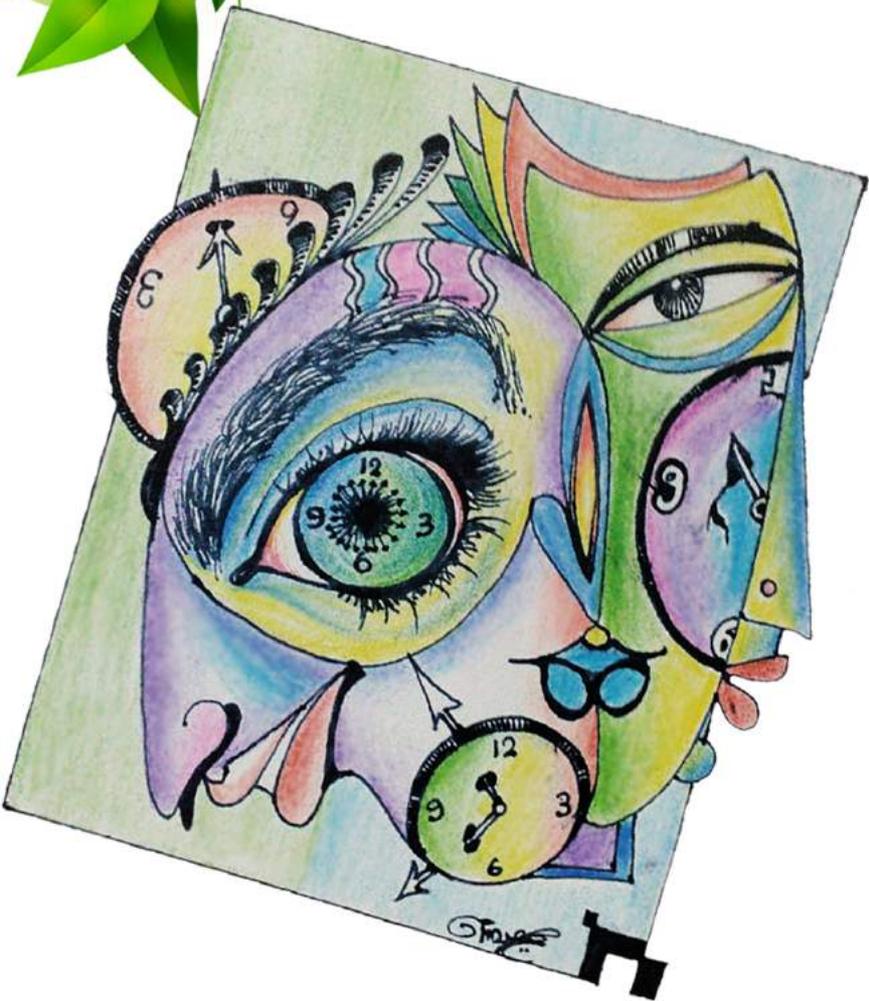
இருந்தும் தூரத்தில் ஓர் ஓரத்தில்
தேன்கூட்டுத் தேசத்தின்

அழகுரல் ஓலம் உலுக்குகிறது
கனவைக் கலைத்து

அபயம் தேடும் குழந்தையின்
இருகை விரிப்புடன்

ரா.ராஜசேகர்...

என் கடிகாரத்தின்
நொடி முள்ளின் சக்கரத்தில்
ஒரு பறவையின் இறகு...

அந்த இறகில் தேங்கி நீர்கிறது
நேற்றையக் காற்றும்
ஒரு துளி பழைய வானமும்...

கடந்து விடக் கூடுமாயினும்
நின்று யோசிக்கிறது
அந்த நொடிமுள்...

இறகில் சிக்கி
தன்னியக்கம் துண்டித்துக் கொண்டு
தானும் ஒரு இறகாய் மாறி விழுகிறது
அந்த நொடி முள்

அதன் மேனியெங்கும்
பரவி நீர்கிறதுது
காலத்தின் ஒரு துளி வசமும்
ஒற்றுகளையிழந்த ஒரு கவிதையின்
சாயலும்...!

அ.க.இராஜாராமன்...

இப்போது நீ..

நிகழும் கணங்களில் நின்று
நாம் ஒன்றாய் பயணித்த நிமிடங்களை
மீட்டிக்கொண்டிருக்கிறாயா..?!

அழித்திட மனமின்றி
பத்திரப்படுத்திய
நம் பழைய குறுஞ்செய்திகளை
படித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா..?!

யார் யாரோ தமக்கான்தன நினைத்துக்
கொள்ளும்
நமக்காய் நானொழுதிய கவிதைகளை
யாரோ போல நீ இருந்து
வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா..?!

இருவரும் கேட்டு ரசித்த மிக மெல்லிய
இசையொன்றை
என் நினைவோடு
முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா..?!

உறவுகள் பல அருகிருந்தும்
தனிமையாய் உணர்ந்து
என் இருப்பை
கேரிக் கொண்டிருக்கிறாயா..?!

ஆம் எனில்..
நானும் உன் போல் தான்..

மறந்து விட்டதாய் நடித்துக் கொண்டே
உன் நினைவுகளைத் தின்று உயிர்
வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்..

வேறு வழியில்லை!!
இப்பிரிவு தவிர்க்க இயலாததே..

எனினும்..
என்றேனும்
எப்போதேனும்
மீண்டுமொரு முறை..

மழைக்காலத்தினொரு தேநீர் மாலையில்..
நம்மை நாமே மீட்டிக்கொள்ளும்
சந்தர்ப்பமொன்றேனும் வாய்த்திடக்கூடும்..

அதுவரை
காத்திருக்கலாம்..
எஞ்சியிருக்கும்
நினைவுகளை சுவாசித்தப்படி..

இப்போது நீ என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறாய்..?!

ரிஸ்கா முக்தார்...

சிறு சிறு
நாணயங்கள்...

நாணயம் தவறி
வேறு வழியில் சேர்த்த
நோட்டு கட்டுகள்...

வேண்டுதலை நிறைவேற்ற
சுழற்றி போட்ட
தாலிக்கொடிகள்...

நெடுநாட்களாக
மஞ்சள் துணியில்
கட்டி வைத்திருந்த
ரூபாய் முடிச்சுகள்...

இதனோடு கடவுளை
ஏமாற்ற அவருக்கு
தெரியாமலே
போட்டு வைத்த
கள்ள நோட்டுக்கள்
செல்லா நோட்டுக்கள்...

இவையனைத்தையும் மீறி
மழலை மாறாத
தேவதை மகள்
உரிமையோடு என்
சட்டைப்பையிலிருந்து
எடுத்து எட்டி போடும்
ஒற்றை ரூபாயில்
புனிதமடைந்து விடுகிறது
அந்த கோயில் உண்டியல்...

முதல்முறையாக
புன்னகை பூக்கிறார்
மூலவர்...

பிரபுசங்கர்_க...

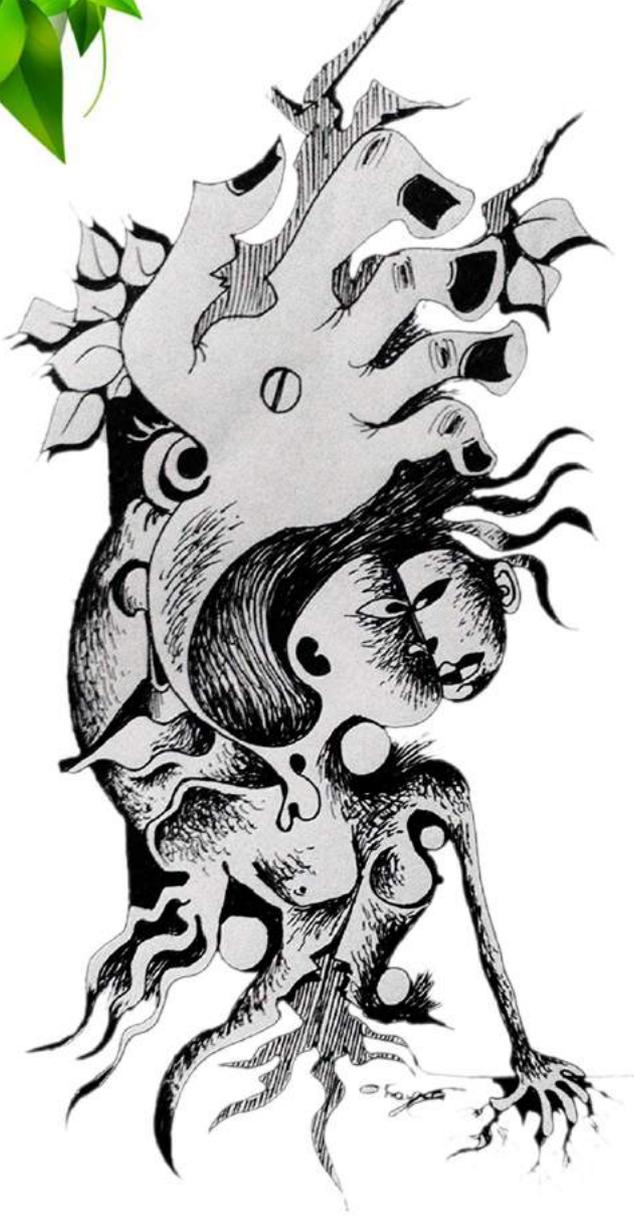

டுராத்திரியில் இளம் அம்மாவிற்கு
உடந்தையாக ஓசையெழுப்பாதிருந்த
கொல்லைக்கதவு காலம் முழுவதும்
அப்பாவின் முன் தலைகுனிந்து நின்றது
அவரின் கால்கள் தரைதட்டும்படியால்
இரண்டு உத்திரங்கொண்ட வீட்டை
அச்சமின்றி கொடுத்துவிட்டு
விளையாடச்செல்வேன்
உணவு ஆறுகிறதென ஒளியிடம்
மன்றாடச்செய்யும்படி
குண்டுபல்பினுள் ஒளிரும் சுருளிலைகளின்
வழியே எனை விடுத்து வேறொரு
உலகத்திற்குள் நுழைந்துவிடுவார்
காலத்தில் உடல் தேய்த்து தோளுறித்துக்
கொள்ளும் சர்ப்பமென அம்மாவின்
ஆடைகளுக்குளிருந்து
மெதுமெதுவாக வெளியேவந்தார்
எனக்கு அப்பாவாக

நிலாகண்ணன்...

உயிர் கொய்யும் இரவு

கொலுசின் சிணுங்கல் விடாது
துரத்துகிறது
குழந்தையொன்று ஜன்னல்
வழிக்காட்சிகளை
மனம் அப்பித் திரிகிறது
நகரும் மரங்கள் காட்சிப்பிழையாய்
ரயிலை ஒரு நொடி நிறுத்த
நீழலாடும் நினைவுகளை எக்குழியில்
புதைப்பேன்
இங்கு யாவுமே புனர்ஜன்ம மிச்சம்தான்
கோபுரம் உரசியக் காற்றை உள்வாங்கி
மடல் கொடுத்த தலைகள்
இச்சக்கரத்துடன் உருண்டதாய்
வந்தசெய்திப் பழமைதான்
படுக்கையில் பூக்களின் பனித்துளி
வடியும் ஓசைகள்
சொட்டும் துயரத்தின் வாலினை அறுத்து
இரவுள் வீசுகிறேன்
கொழுவிப்பிடித்து ஒத்த உயிர்கொய்யும்
வரை
இவ்விரவை அனலில் இடு
நானோ யாமத்தின் பிடயில் துயிலும்
நீலப்பறவையின்
கதகதப்பில் பதுங்குகிறேன்
யாழின் மெல்லிய ஒலி
இப்புலியெங்கும் இறங்குகிறது
உயிர்க்கட்டும் புதிய புல்கள்.

குமரேசன் கிருஷ்ணன்...

காலக் கோதல்

காலத்தின்

கனத்த பிசுக்கப்பிய

இந்த இரவுக் கூந்தலை

வகிட்டுத்து சீவுகிறது

பலவீன

நினைவுச் சீப்பு

இடறி இடறி

சிக்கிடுத்து நகர்கையில்

வலித்து வலித்து

உதிர்கின்றன

நிறைய நரை சிகைகள்

கூடவே

நன முனகலாய்

முறிந்து விழும்

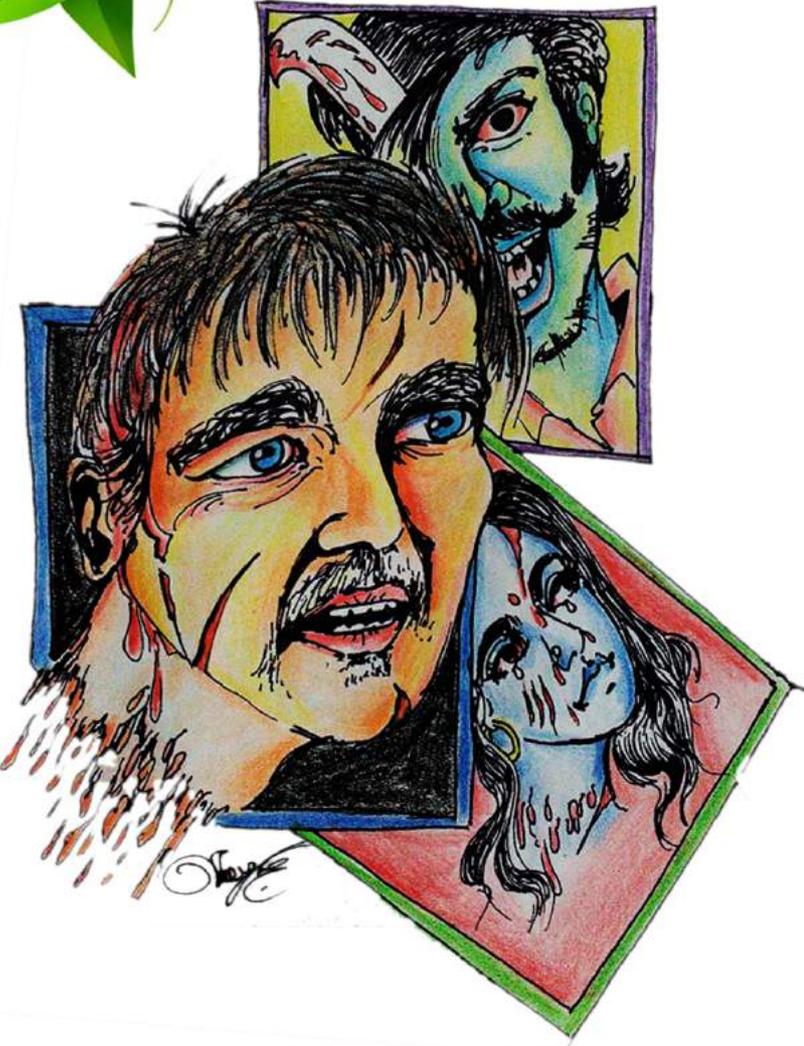
சீப்பின்

சில பற்களும்

துருவன் பாலா...

வெற்றிடம்

வெற்றிடம்...

யாருமறியா வெற்றிடம்

தான்

ஏனோ எனக்கு மட்டும் தெரிகிறது...

அந்த அண்டம் விழுங்கும் ஆழ்கடல்

கொண்டு வெற்றிடம் நிரப்ப நான்

கனாமியாக

இருக்க வேண்டும்...

நானோ வஞ்சம் கொடுத்து

உயிர்வாழும் மனிதனாயிற்றே...

எப்படி அதனை நிரப்ப

என்ன செய்து நிரப்ப

அந்த ஆள் விழுங்கும்

கருந்துளையை...

தினம் தினம் ஆயிரம் கொலைகளைச்

செய்து நிரப்பினாலும்

சில பிணங்கள் உயிர் பெற்று

மீண்டும் வெற்றிடமாக்குகின்றன...

புதிதாய் பிறந்த குழந்தையை இட்டு

நிரப்ப எண்ணும் அளவிற்கு

என் எண்ணங்களை தூண்டவில்லை

அந்த தீயிர் பிடித்த ஹார்மோன்கள்...

நரை எய்திய வற்றல் மரம் கொண்டு

நிரப்ப என் திராணி எல்லாம்

ஒன்று திரட்டியபோது

இறுதிச் சடங்கு பாணைப்போல

நரை மரம் முறிந்து விட்டது...

எல்லா முயற்சியிலும் தோற்ற

பொட்டில்லா விதவையாக

நான் நின்றபோது...

மூடநம்பிக்கையாகி அந்த

வெற்றிடம் என்னைப்பார்த்து

சிரிக்கிறது...

மனமும்

நினைவு வெற்றிடமும்

சிவயட்சி...

நீ

நீ...

யாராகப் போகிறாய்?

என்ற கேள்விக்குள்

புதைந்து போன அர்த்தம் தேடி

நானாகப் போகும் அவனை

ஒழித்துக் கொண்டு

அவனாகப் போகும் நான்

என்ற பெயர் வெளிச்சத்தில்

புகழ் தேட ஆசைப்பட்டு

இன்று எவனாகவும் நீயில்லை

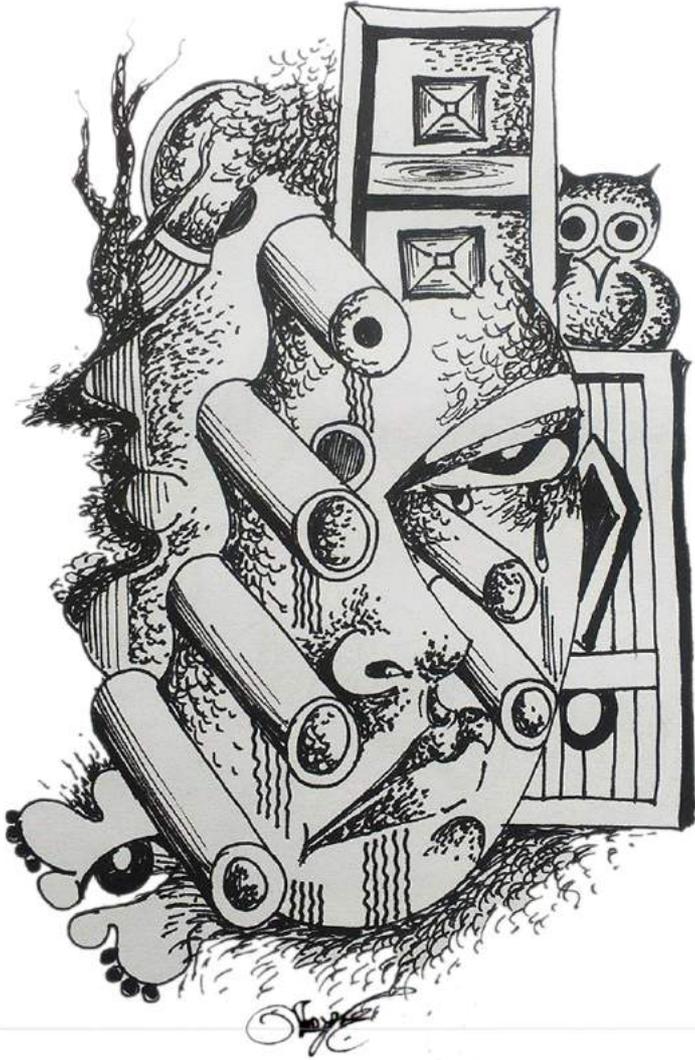
என்ற மெய்ப்பித்தலில் உணர்ந்த

நீயாகப் போகும் நீ...

சகா...

ஒரு கோடி சூல்கள்

இரவுப் பாசறை முழுவதும்
முட்கள் வழித்த செடிகளின்
சீற்றத்திலிருந்தது.
ஒரு தற்காப்பிற்கென
மறைத்து வைத்த
முனை பிளந்த முட்களும்
வலுவழிந்து சரிந்து வீழ்கிறது
முதல் தீண்டலிலேயே.
கணங்கித் தவிக்கும்
தொட்டாற் சிணுகியின்
இமைகளில் படிந்திருக்கிறது
சற்றே இறுமாப்பாய்
கொஞ்சம் மகரந்தங்கள்.
ஒப்புதல் துளியும் இல்லாத
அந்தப் பசி இரவில்
ஒற்றைச் சார்பு நிலையான
புணர்ச்சியின் முடிவில்
வெடித்துச் சிதறுகிறது
வானமெங்கும்
ஒரு கோடி சூல்கள்.

பிரேம பிரபா...

மறிகளின்

மழை மேகங்கள்

அந்தி நடுங்கும் குளிர் படரும் மேய்ச்சல் நிலம்
சரீரம் குடைந்து ஊடுருவுகிறது சிலீர் ஊசிகள்
மேய்வதில் பரந்திருந்த செம்மறிகள் கூட்டம்
தூரத்திலிருந்து நோக்கும் விழிகளுல் மங்கலாக
நுழைகிறது

மழைத் திரட்டிய மேகப் பஞ்சுகளின் வெண்
மூட்டைகள்.

வயிறு நிரம்பி, அலகுகளிலும் அள்ளிக்கொண்டு
உணவு தேசத்திலிருந்து கூடு தேசத்திற்கு
விரைகின்றன

படபடக்காத மாலை நேரத்து சிறகுகளைப்
போலவே

இடையனின் இமைகளின் இடுங்கிய கண்களுக்கு
நேரத்தை உணர்த்திப் பறக்கும் புள்ளினங்கள்.

பிரம்பங்குச்சியை கக்கத்தில் செருகிக்கொண்டு

இலகியிருந்த நைந்த லுங்கியை இறுக்கவும்
மலையுச்சியை சூழும் சூழ் கொண்ட முகில்களாய்
மேய்ப்பனை சுற்றி வளைக்கும் மறிகளுடன்
சேர்ந்து மீதப்பவனுக்கு

தங்கள் உடல் போரத்திய கம்பளிகளால்
வெப்பத்தை அணிவித்து அசைபோட்டு
அணைத்து நடக்கின்றன.

வலசைச் சென்ற பறவைகள் அடைந்த சமயம்
ஆடுகளை மேகமூட்டைகளாக

கொட்டிலிலடைத்து

தரிக நிலமாய் வெளியேறுபவனின் வற்றிய சிறு
கண்ணீர்த்துளிகளாய்

தூறலைத் தொடங்கி சடசடத்து பொழிகிறது.

வெடித்துக் கிடந்த காணி நிலம் ஈரம் பற்றி
இடையச்சியின் பூ விழுந்த கண்கள் துளிர்க்க
வயிறு இறுக்கிய துண்டின் முடிச்சை
விடுப்பவனின் இரைப்பையின் பசியை
நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறது மழைச் சத்தம்.

வலங்கைமான் நூர்தீன்...

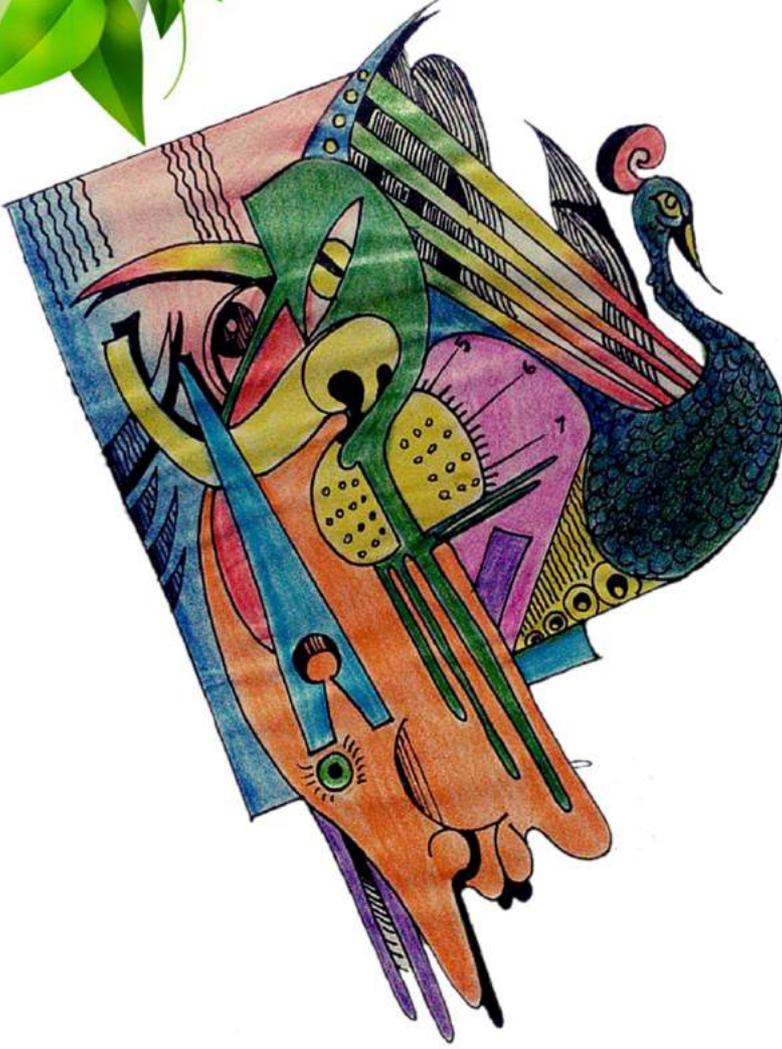

முக்கோண ஊடல் கதை

ஊடலுக்கு பின்னான
நிகழ்வுகளின் வரிசையில்
நீ தடாகத்தினை
தாண்ட துடிக்கும்
திண்ணிய நதியெனத் திகழ்வாய்
நான் உன்னில்
தூண்டில் வீசிக் காத்திருக்கும்
சிறுவனாய் மாறியிருப்பேன்
உன்னை ஆற்றுப்படுத்துதலின்
பொருட்டு எனது முயற்சியில்
ஜீப்ரானிடம் கடன் பெற்று வந்த
உனக்கும் எனக்கும்
இடையில் நிகழும் ஒரேயொரு
சொற்களின் ரகசியத்தை
சிப்பிக்குள் மறைத்து வைக்க
முயன்று கொண்டிருப்பேன்
நீ நான் ஜீப்ரான்
நம்மில் அரங்கேறிக்கொண்டிருப்பது
முக்கோண ஊடல் கதை

ர. மதன் குமார்...

கரு நுனாம்பழங்கென் கண்கென்ற
உன் கொஞ்சலின் வாசம் தான் உலகின்
முதல் சாதிமல்லிக்கு
நீள்விரல்களில் உன் சொடக்கு மழைக்குப்
பின்னான கருங்கோட்டுக் கதிர்க்குருவியின்
மூக்குசரல்
மாரிக்காலத்தை சிறகிற் சுமந்து பறக்கிற
பெயரறியா பறவையின்
குதூகலமாய்க் காதருகிலென் பெயர்
முருகன் அணிந்த கடம்ப தார்
போகத்துக்குரியது என்றபடி என் வெட்கப்
போர்வையுடுத்துவாய்
உன்னிடம் மயங்குகிறேனென்ற குரல்
வசந்தகாலப் பூங்காட்டின் மலரெல்லாம்
என் மடியமர்ந்து பேசுவது
இடையில் கேட்கிறது அடைத்த கதவருகே
மழைக்கொதுங்கிய பூனையின் அபயக்
குரல்.
யின்னல் நொடியில் கதவு திறந்து
பூனையின் கழுத்து வருடும்
இந்த மனசைத் தான் கட்டிக் கொண்டு
காதல் செய்யப் பிடிக்குதெனக்கு உன்
அத்தனை கவிதைகளை விட.

கயல்...

காட்சி நடந்திருந்தால்

யழை இசைக்கும் பாடல்
 அறை முழுவதுமாய் புகுந்துவிட்டது
 வாசிப்பாளர்களாகிய நீங்கள் யோசிக்கலாம்
 அங்கு குளம் ஒன்று உருவாக்கியிருக்கலாம்
 மீன்கள் பாய்ந்து கட்டிலில் தூங்கலாம்
 தவளை ஒன்று குதித்து
 என் சொற்களுக்குள் தஞ்சமடையலாம்
 பின்
 ரெஜிபோம் ஒன்று
 என் கவிதைகளை எறும்புகளை போல்
 கமந்து செல்லலாம்
 என் மீசை நுனியில்
 நதியின் இரு கரைகள் தோன்றலாம்
 நீளமாய் கிடந்த என் தனிமையை
 மெஹ்ரூனின் நீனைவுகள் முடித்து
 வைக்கலாம்
 இப்படி காட்சி நடந்திருந்தால்
 ஒரு கவிதை சில நகரங்களை
 கடந்து செல்லலாம்

ஏ. நஸ்புள்ளாஹ்...

நெடுநாள் நண்பன் ஒருவன்
 நேசத்தை மென்மையாக கூறியபோது
 துளிகூட காதல் தோன்றவில்லை

செய்தி தொலைக்காட்சியில்
 யாரோ ஒருத்தி இழுந்துபோன
 எல்லாவற்றுக்காகவும்
 கண்ணீர் வற்றி கதறுகையில்
 அழுகையே வரவில்லை

முதல்நாள் ஓட்டிய நான்கு சக்கர
 வாகனத்தில் அடிபட்ட கருப்புநாயின் ஓலம்
 காதுகளுக்கு கேட்கவேயில்லை

கண்ணாடி முன் நின்று
 யாருமே இல்லை என்று
 கதறி அழுத ஓரீரவில்
 கருப்புநாயின் ஓலம்
 ஓங்கி அறைந்தது செவிகளில்

அகதா...

புத்தகம்

இருட்டிற்குள் கிடந்த அந்தப் புத்தகம்
கவாசத்திற்காகத் தன்னை
ஒவ்வொரு தாளாகக் கிழித்துக் கொண்டது,
தராகக்காரனின்
தட்டிலமர்ந்த போது தனித் தனியாகக்
கழன்றது,
வாங்கி வாசித்த அச்சனின் கண்கள்
அத்துணைப் பரிச்சயம்,
பூவாக நகர்த்தும் அந்த விரல்களை
அவ்வப்போது முத்தமிட்டுக் கொள்ளும்,
வாசிக்கும் கண்களில்
வசிப்பதும் கூடத் தனிச் சுகம்,
உடைந்த கிடந்த அச்சனின் கண்ணாடியும்
புத்தகமும் இனி ஒன்றுதான்,
எழுத்துகளை
இணையத்தில் தேடிக் கொண்டிருந்தவர்கள்
எடைக்குப் போடும் போது
வருத்தப்படவில்லை...
முறத்திற்காவது
பூசி மெழுகச் சேருமா இந்தப் புத்தகம்.

முகமது பாட்சா...

கிளையை விட்டு
உதிர்ந்த பழுப்பிலையை
கையிலெடுத்து பார்க்கிறேன்..
சுருக்கங்களுடன் தெரிகிறது
தனித்து விடப்பட்ட
பாட்டியின் முகம்!

*

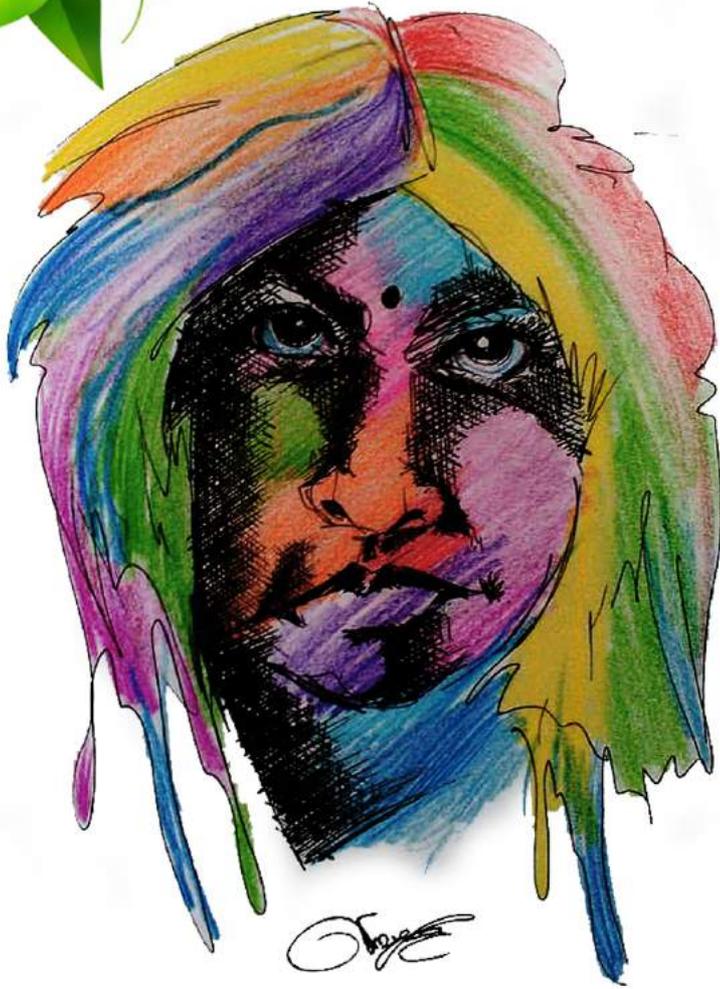
கையில் ஏறிய
கட்டெறும்பை
உள்ளிழுத்த
மூச்சுகாற்றால்
ஊதிதள்ளிய என்னையும்
எறும்பு எண்ணியிருக்கும்
புயலின் உறவுகாரினன்று!

திடீர் மழை
கைவசம் குடை இல்லை
நல்ல வேளை
நனையும் எண்ணம்
இருக்கிறது!

” ” ***

விடியும்
ஒவ்வொரு நாளையும்
பறவைகள்
வாழ்ந்து கடக்கிறது
மனிதன் வருமானத்திற்காக
கடந்து போகிறான்!

க. அய்யப்பன்...

பட்டி வீரம்பட்டி
வரச்சந்தையில்
உனக்கு என்ன
வேணுமோ
வாங்கிக்க ராசா
என
சுருக்குப்பை அலிழ்ப்பாள்
அம்மா;
அவளைப்போல
தேய்த்து குளிக்க
குண்டு விராலி மஞ்சளும்
கோடிவீட்டு தனம்போல
தட்டாமலை ஆடும்போது
குடையன உப்பும்
பூப்போட்ட பாவடையும்
வேண்டுமென,
கூறத்தான் திரணியிருந்ததில்லையே
முன்புறம் முத்திரமடிக்க
பட்டன் வைத்திருக்கும்
டிராயருக்குள்
வேண்டாவிற்றுப்பாய்
அடைந்து புழுங்கும்
என்னால்...

கோ. ஸ்ரீதரன்...

அம்பாளுக்கு

புடவை வாங்கி சாத்திவிட்டு
எத்தனை பேருக்கு
நிறைவேறியது என்ற
சந்தேகமே எழாமல்
கோவிலுக்கு பின் புறமிருக்கும்
மரத்தில் தொண்ணூத்தி ஒன்றாய்
ஒரு தொட்டிலையும்
தொங்க விட்டுவிட்டு
கடைசியாக பத்து
பரதேசிகளுக்கு
தயிர் சாதம் விநியோகத்தில் தனது
விரதத்தை முடித்துக்கொண்டு
அமர்ந்தவள் மடியில்
பலனாய் எப்பொழுதும்
உடனேயே தவழுமாம்
இரவல் குழந்தை ஏதோ ஒன்று...

சரண்யாசத்தியநாராயணன்...

வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரிக்கு தன்
கடையிலிருந்தும்
நாலு கடை தள்ளியிருக்கும் நல்ல கீரையை
வாங்கிப் போகச் சொல்கிறார்கள்...

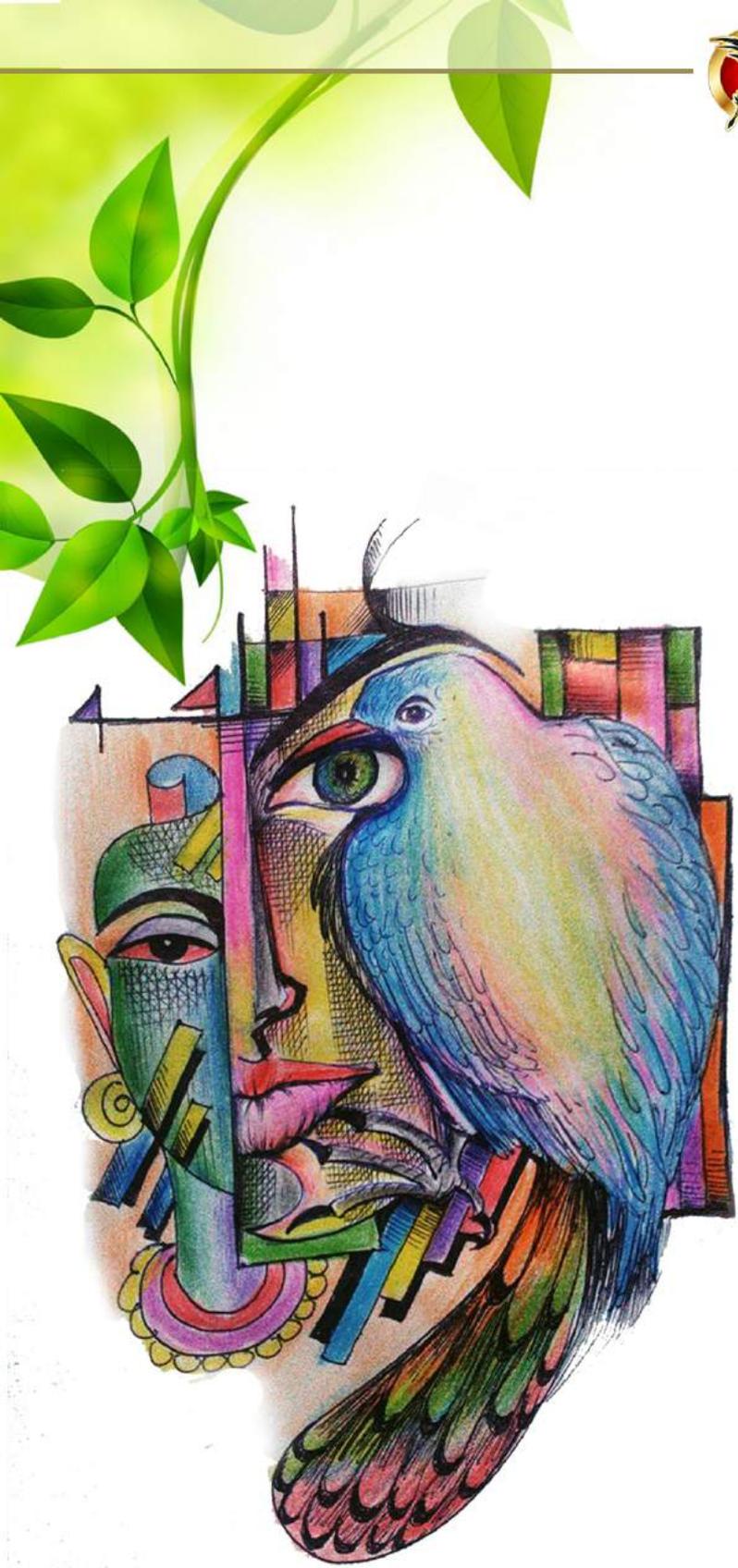
அள்ளிக்கோ அள்ளிக்கோ
எனக் கூவிக்கொண்டே
கூறுக்கும் மேலாக கூடுதலாய்த்
தருகிறார்கள்...

சொத்தை பூச்சிக் காய்களை
வெளிப்படையாகவே
தூக்கியெறிந்து விடுகிறார்கள்...

திருவிழாவொன்றின்
குதூகலத்தை ஒத்திருக்கிறது
அவ்விடத்தில் உலவித் திரிவது...

எல்லாம் முடிந்த
வெற்றுக் கூடைகளில்
வழிய வழிய அன்பை நிரப்பிக்கொண்டு
போய்விடுகிறார்கள்
இந்த
வாரச்சந்தை வியாபாரிகள்....!!

கட்பாறி...

சச்சட்டர் சச்சட்டர் சச்சட்டர் என்று
காற்றை அதிரடித்துக் கொண்டிருக்கிறது
வரப்பிலிருந்த கௌதாரி.
கனத்த வெண் திரையைக் கிழித்து
பாய்கிறது மெல்லிய கதிரொளி.
நெற்கதிர்களின் தாள்களில்,
வாழையிழை நுனிகளில்
யினுங்கும் பனித்துளிக் கோளங்கள்.
நீண்ட கல்லின் நுனியில்
சடசடத்தமர்ந்த கொம்பன் ஆந்தைகளை
அலறி விரட்டுகின்றன காக்கைகள்.
பச்சை வயல்களின் மேல்
அற்புதமாய்ச் கழன்ற கரிச்சான்
மீண்டுமர்ந்த முள்மரச் சிறுகிளை
மேலும் கீழுமாய்
அத்தனை அழகுடன் அசைகிறது.
நுண் கொப்புளங்களாய்
ரோமக்கால்கள் சிலிர்த்து நடுங்கும்
கரங்கள் பற்றியிருந்த கோப்பையிலிருந்து
ஆவி பறந்து மறையும் வெம்மையை
மெதுவாய் ஒரு வாய் பருகுகிறேன்.
பெருந் திரையென
தையின் மேல் படர்ந்திருக்கிறது
மார்கழி.

அ.சிவக்குமார்...

தன்னை அறிந்த மரம்..
நோவாவின் படகானது..

தன்னை அறிந்த மரம்
நதியை பிளந்தது

நம்ருத் எழுப்பிய நெருப்பில்
விறகான மரம் கூட
உன்னை அறிந்தது..

சிலுவையாகிய மரமொன்று
பாவமன்னிப்பு தேடியது..

இன்னும் சில மரங்கள்
ராதைகளுக்காய்
புல்லாங்குழலாகின.

வளைந்து வில்லாகி
லங்காவில் அம்பெய்தின..

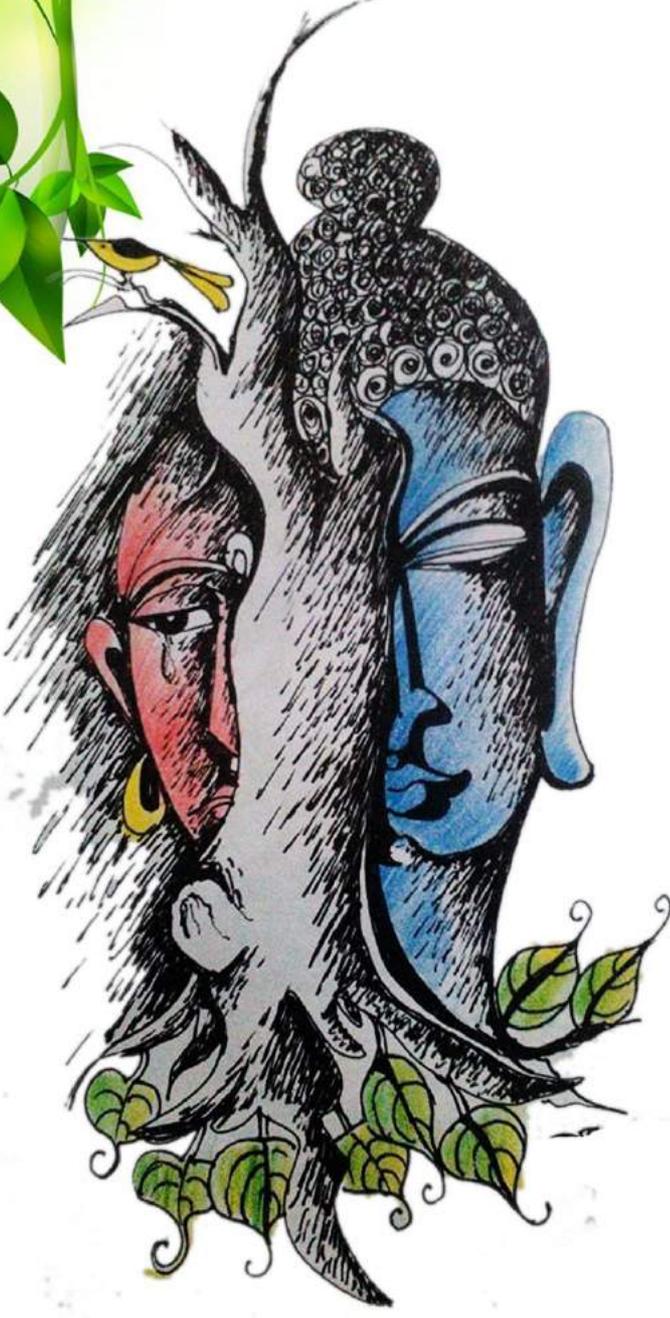
புத்தனுக்கு போதியாகி
அன்பெய்தின

இன்னும் சில மரங்கள்
அகிம்சையாய் ஊன்றின

கல்லறை தோட்டமொன்றில்
ஏதுமறியாமலேயே
பல மரங்கள்...
அடுக்கப்பட்டு கிடக்கின்றன

இழிவடைந்த
மரங்கள் சில
பெருங்கலவரமொன்றில்..
உருட்டுக் கட்டைகளாக
உதிரம் புசிக்கின்றன

பாவம் மரங்கள்
மரங்களாகவே இருந்திருக்கலாம்..

சிந்தா...

வந்துவிழும் அணுகுண்டை
 -----வெடித்தென்னை
 சிதைக்கச்சொல்
 இந்தியத்தாய் உன்மடியில்
 -----இறந்துவிடத் துடிக்கின்றேன் !

ஏவுகளை எனைவீழ்த்த
 -----எதிர்நோக்கி வந்தாலும்
 சாவுக்கு அஞ்சாமல்
 -----சிரிப்பதற்கு முயற்சிப்பேன் !

என்மீது தீவிழுந்து
 -----எனைஉருக்கி எரித்தாலும்
 என்பூமிதாய்மண்ணை
 -----இழந்து விட மாட்டேன் நான் !

சரஞ்சரமாய் குண்டுகொள்ள
 -----சதைக்குள்ளே புகுந்தாலும்
 சரணடைய என்நாட்டைச்
 -----சத்தியமாய் விடமாட்டேன் !

கட்டில்சுகம் உள்ளதென
 -----காதோரம் சொன்னாலும்
 நட்டநடு இரவிலும் நான்
 -----நாடுகாக்கச் சென்றிடுவேன் !

ஒருநாள் வாழ்ந்தாலும்
 -----உயிர்கொடுத்த மண்ணே உன்
 திருமுகம் பார்த்துக்கொண்டே
 -----செத்தொழிந்தும் போவேன் நான் !

நரம்புகளால் இமயத்தை
 -----நான்போர்த்திக் காப்பதற்கு
 மரணத்தைக் கம்பளியாய்
 -----மாற்றிடவும் சம்மதமே !

என்வீட்டைப் பிரிந்துவந்த
 -----ஏக்கங்கள் இருந்தாலும்
 என் நாட்டைக் காப்பதற்கு
 -----எதையும்நான் இழந்திடுவேன் !

கொட்டுமழைச் சாரலிலும்
 -----குடைபிடிக்க எண்ணாமல்
 சட்டென்று வரும்போரைச்
 -----சந்திக்கச் செல்வேன் நான் !

எதிரிகளால் கடப்பட்டு
 -----எனது உடல் சரிந்தாலும்
 உதிரத்தால் முத்தமிட்டு
 -----உயிர்கொடுப்பேன் மண்ணிற்கு !

துப்பாக்கி சுமக்கும்என்
 -----தோள்களினால் முடியுமெனில்
 எப்போதும் தாய்நாட்டை
 -----ஏந்திக்கொண்டு நின்றிருப்பேன் !

படையோடு செல்லும்நான்
 -----பாதியிலே இறந்தாலும்
 கடைசியிலே விட்டழச்சும்
 -----காஷ்மீருக்குச் செல்என்பேன் !

சின்னா அஸ்மி...

புலவர்

காஃபி வீக் கவிதை

காஃபியை போன்றே கவிதையும் சுவையானது

முதிய நிகழ்ச்சி

வாரந்தோறும் சனி இரவு 9 - 9:30

ஆக்கம் : ஆண்டன் பெனி

தொகுப்பாளர் : செந்தாரம்மா செல்வ குமார்